

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

28-ste jaargang nummer 1

april 2018

Christus, ons Alles

door Ernst Modersohn (1870-1948)

In het derde hoofdstuk van de brief aan de Filippiërs doet de apostel Paulus ons een blik slaan in zijn eigen hart en leven. Daarin doet hij belijdenis en betuigt voor zijn lezers, wat de Heere Jezus voor hem geworden is. Men zou deze belijdenis van de apostel kunnen samenvatten in deze drie woorden: Christus mijn alles. Moge deze heerlijke wetenschap ook het deel zijn of worden van allen, die deze regels lezen.

CHRISTUS ONZE BLIJDSCHAP

De apostel schrijft: "Voorts, mijn broeders, verblijdt u in den Heere. Dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig, en het is u zeker." Fil.3:1

Wat bedoelt hij met "dezelfde dingen" schrijven? Dit, dat hij in de brief aan de Filippiërs zo dikwijls over de blijdschap spreekt en tot blijdschap opwekt. In geen enkele zijner brieven is er zo vaak sprake van blijdschap, als in deze. Reeds in 1:4 schrijft hij, dat hij "met blijdschap het gebed" deed over de Filippiërs. En ofschoon Christus uit allerlei partijzucht onder hen verkondigd werd, kon hij toch zeggen:

"Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een dekmantel, hetzij in der waarheid verkondigd; en daarin verblijd ik mij, ja, zal ik mij ook verblijden." Fil.1:18 Verder heet het, dat zijn langer blijven in het vlees gedijen zal "tot bevordering en blijdschap des geloofs". Fil.1:25

Later vermaant hij hen tot eensgezindheid, om daardoor zijn "blijdschap te vervullen". Fil.2:2 Ja, in het midden van dit hoofdstuk drukt hij als in een opeenhoping van dezelfde woorden zijn verlangen uit: "Ja, indien ik tot een drankoffer geofferd worde over de offerande en bediening uws geloofs, zo verblijde ik mij, en verblijde mij met u

allen; en om dat zelfde verblijdt gij u ook, en verblijdt ook ulieden met mij."

^{Fil.2:17, 18} Dan bidt hij, dat zij de broeder Epafroditus mogen ontvangen "met alle blijdschap". ^{Fil.2:29}

In herinnering aan deze veelvuldige betoning der blijdschap schrijft hij dan: "Verblijdt u in den Heere!" ^{Fil.3:1}

Maar dat is nog niet genoeg. In het vierde hoofdstuk noemt hij de Filippiërs zijn blijdschap en vermaant hen: "Verblijdt u in den Heere allen tijd; wederom zeg ik: verblijdt u!" ^{Fil.4:4}

En eindelijk drukt hij zijn blijdschap uit, omdat zij ook aan zijn tijdelijke behoeften hadden gedacht. ^{Fil.4:10}

In deze korte brief is dus vijftienmaal sprake van de blijdschap, die het hart van Paulus vervult en welke hij ook zo gaarne het deel wensende zou van zijn geliefde Filippiërs. Hij schrijft hun "dezelfde dingen," opdat zij daardoor meerdere zekerheid hebben zouden.

De apostel doet hier net als onze kooplieden doen. Als zij een of ander artikel willen aanprijzen of invoeren, dan hangen zij de naam van dat artikel voor al hun winkelramen, advertenties in verschillende bladen, laten reclameborden plaatsen op openbare vervoermiddelen of decoreren hele muurvlakten met de naam van hun fabriek. En zo weet binnen korte tijd ieder kind: "Stokpaardjes Leliënzeep is de beste", of: "Salem-Aleikum Cigaretten zijn onovertroffen." Door veelvoudige herhaling worden zulke woorden een onverliesbaar bezit. Zo schrijft de apostel Paulus ook herhaaldelijk over blijdschap, opdat zijn lezers haar

toch vooral en bovenal zouden kennen en bezitten.

Als hij zo dikwijls over blijdschap schrijft en tot blijdschap vermaant, dan ligt daarin uitgesproken, dat wij als kinderen Gods nog op bijzondere wijze tot het bezitten van blijdschap moeten worden vermaand. Wij zijn zozeer geneigd het hoofd te laten hangen, ons bezorgd te maken en alles van de donkerste zijde te bezien. Daardoor zijn wij slechte "brieven van Christus." Daardoor zullen wij ook niemand voor Christus kunnen winnen. Als wij bedrukt en bekommerd onze weg gaan, dan zal de wereld ons niet geloven als wij betuigen, dat wij het zo goed hebben bij de Heiland. Nietzsche heeft eens gezegd: "De verlostes moeten er verlost uitzien, om aan een Verlosser te kunnen geloven."

Wanneer de apostel het nodig oordeelt, in zo'n korte brief tot vijftienmaal toe op te wekken tot blijdschap, dan blijkt daaruit, dat het met de blijdschap van vele kinderen Gods nog droevig gesteld is. En als het in de dagen van de apostel Paulus al zo was, dan is het heden nog niet anders geworden. Ook thans is de vermaning, welke hij tot de Filippiërs richt noodzakelijk. "Voorts, mijn broeders, verblijdt u in den Heere." Het wordt in deze donkere tijd vele gelovigen zo moeilijk, ja, het schijnt vaak te behoren tot de onmogelijkheid, zich te verblijden. Zij verklaren kort en bondig: "Dat kan niet! Dat is onmogelijk! En zij doen duidelijk genoeg doorschemeren, dat iemand, die zo spreekt, niets afweet van het leven en zijn moeilijkheden,

anders toch zou hij wel anders spreken!

Welnu, de apostel Paulus wist ook wel wat van 's levens moeilijkheden. Hij wist er ongetwijfeld meer van dan menig ander. Vele verdrukkingen en ontberingen, gevaren en noden heeft hij moeten doormaken! En toch was hij nimmer mismooedig of versaagd. Hij heeft niet opgehouden, anderen te vermanen zich te verblijden, want Christus was zijn blijdschap. Indien hij zijn blijdschap had gezocht in uiterlijke toestanden en in gelukkige omstandigheden, dan had hij stellig niet veel reden gehad om zich te verblijden. Maar de uiterlijke omstandigheden hadden geen waarde voor hem, hij achtte ze niet. In elke moeilijke weg zag hij op de Heer, en daarin vond hij voortdurend grond tot hartelijke blijdschap.

Anderen kan hij toeroepen, zich te verblijden in den Heere, omdat hijzelf zijn blijdschap in Hem gevonden had, en omdat de Heer zelf zijn blijdschap was geworden.

1. Hoe men tot zulke blijdschap komt

De natuurlijke, onwedergeboren mens kent geen ware blijdschap. Hij kent wel "vermaak," hij "amuseert zich"; maar blijdschap, werkelijke blijdschap kent hij niet. Men kan haar niet leren kennen zolang onze zaak met God niet in orde is. Zolang onvergeven zonden nog staan tussen God en ons, zolang is geen blijdschap des harten mogelijk. Daarom vangt de blijdschap in de Heer eerst aan, als men leed begint te dragen over zijn zonden en men tot de beli-

denis komt: Ik ben verloren! Wanneer men tot de kennis van en het berouw over zijn zonden komt, dan ziet het er zo donker uit, en dan geniet men alles behalve blijdschap. En toch is dit de eerste schrede op de weg der blijdschap. Ja, terwijl wij met grote droefheid en onder hete tranen klagen over onze zonden, is er reeds blijdschap in de hemel bij de engelen Gods over een zondaar, die zich bekeert. Dan verblijdt zich de hemel, dat weer een schaap wordt toegevoegd tot de schaapskooi van de Goede Herder. ^{Luk.15:7}

En wie met oprecht berouw tot de Heer komt en Hem zijn zonde belijdt, behoeft niet lang te wachten tot het woord van Jezus aan hem wordt vervuld: "Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Wie tot Jezus komt en Hem met een eerlijk en oprecht hart belijdt wat hij gedaan heeft, die ondervindt ook, dat Hij het is, die al onze ongerechtigheid vergeeft, die al onze krankheden geneest, die ons leven verlost van 't verderf, die ons kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.

Dat is de weg, waarop men komt tot de wetenschap, dat Christus onze blijdschap is. Een andere weg is er niet.

Ik herinner me nog zeer goed, dat ik als knaap in innerlijke opstand kwam, toen ik op school de woorden uit Luthers verklaring van artikel twee moest leren: "Die mij, verlorene en vervloekte heeft verlost." Ik ergerde mij aan zulk een overdrijving. Eerst later, veel later heb ik die uitwendig geleerde woorden inwendig leren verstaan en - dat was de weg

tot de blijdschap. Vroeger kon ik mij niet verblijden in de Heer, maar toen ik Hem ervaren had als Dengene, die mij mijn zonde vergeven en mij als Zijn eigendom aangenomen had, toen jubelde het ook in mij:

Jezus, mijn Heiland,
Mijn eer en geneugt,
Gij zijt mijn blijdschap,
Mijn eeuwige vreugd.

Als wij eenmaal tot deze blijdschap in de Heer zijn gekomen, wordt ze ook de grondtoon van ons hart en leven.

Zien wij terug op het verleden, dan is Jezus onze blijdschap; richten wij onze blik op het heden of op de toekomst, dan ook is Jezus onze blijdschap.

Ja, welk een blijdschap ondervindt het kind Gods, als hij terugdenkt aan zijn verleden! Men kan een kind des Heeren duidelijk onderscheiden van een kind der wereld, als men hem hoort spreken over zijn verleden. "Wat denkt ge wel van mij? Ik heb mijzelf niets te wijten? Niemand heeft iets op mij aan te merken!" En als men dan toch iets weet uit zijn vroeger leven, iets dat men hem "voor de voeten kan werpen," dan zoekt het kind der wereld zijn verleden te verontschuldigen. "Nu ja, 't is waar, dat is gebeurd. Maar wie begaat er niet eens een misser? Jeugd heeft geen deugd! Eenmaal is geenmaal!"

Hoe geheel anders spreekt het kind Gods over zijn verleden! Hij geeft zijn verleden prijs. "Ik moet bekennen, mijn verleden was zonde en schande. Maar mijn zonde is gekomen onder

het bloed van Jezus, en het heeft mij gewassen blank en rein. Nu weet ik dit en 'k ben verblijd, en roem in Gods barmhartigheid!"

Zie, zo staat er boven het verleden van Gods kinderen geschreven: Christus mijn blijdschap!

En dit staat ook geschreven boven het heden. En als het heden al eens droevig is, dan is Jezus temeer de bron onzer blijdschap. Ik heb ondervonden, dat men juist in droefheid en beproeving op bijzondere wijze kan ondervinden wie Jezus is en wat men aan Hem heeft. Op de donkere achtergrond van leed en smart straalt Zijn heerlijk beeld ons des te heerlijker tegen.

Misschien hebt gij nog nooit opgemerkt, dat er in Psalm 23 een merkwaardige verandering voorkomt in het persoonlijk voornaamwoord. In het begin heet het voortdurend: "Hij" - Hij doet mij nederliggen - Hij voert mij - Hij verkwikt - Hij leidt - Maar opeens, midden in de Psalm, verandert "Hij" in "Gij". Waar is dat het geval? In het dal der schaduw des doods. "Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen; want - Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij." In goede dagen, zolang men grazige weiden en frisse wateren vindt, is "Hij" ons reeds voldoende. Zolang is de Heer ons de "derde persoon." Komt men echter in het dal der schaduw des doods, dan heeft men aan de "derde persoon" niet genoeg. Dan moet men zich op andere wijze vastklemmen aan de Heer. Dan wordt de betrekking inniger. Dan treden wij

Hem nader en komt Hij nader tot ons.
Ja, ook in de donkerste ogenblikken
wordt het waar: Jezus mijn blijdschap.

Delf vrouw en kinderen 't graf,
Neem goed en bloed ons af,
Het brengt u geen gewin,
Wij gaan ten hemel in
En erven koninkrijken!

Ja, Jezus blijft bij ons, wat ons ook
ontvalle!

Nochtans zal ik me ook in 't lijden,
Jezus, slechts in U verblijden.

Hij schenkt ons vrede en blijdschap
door de Heilige Geest; Hij leidt ons bij
de hand en sterkt onze harten. Daar-
om mogen wij altijd jubelen

Welk een heil verlost te zijn,
Jezus, door Uw bloed !

En is Hij onze blijdschap in betrekking
tot het verleden en het heden, Hij is
het ook voor de toekomst.

O, de kinderen der wereld hebben
slechts vrees voor de toekomst, want
aan het einde huns wegs wacht het
graf. Maar wij weten, dat wij een heer-
lijk tehuis hebben bij Jezus in het
licht. Wij weten, ons wacht de troon
en de kroon. Daarom vrezen wij niet
voor de toekomst. Na het graf wacht
ons Jezus.

En al zouden wij in de toekomst ook be-
proeving en vervolging hebben te lijden,
dan weten wij, dat Hij gezegd heeft: "Ik
ben met u." Wij behoeven niet te zien
op de omstandigheden, hoe donker en

moelijk die ook wezen mogen, maar wij
zien op Jezus en Zijn glorievolle komst,
en wij verblijden ons in het heerlijk
voorzicht: Jezus komt weder, Hij komt
spoedig weder! Als Jezus onze blijdschap
geworden is, dan wordt ons ganse lev-
en - ons verleden, ons heden en onze
toekomst - verhelderd en verlicht. Dan
wordt onze handel en wandel, ons ganse
wezen door Hem beïnvloed; onder alle
omstandigheden des levens, in goede
dagen en moeilijke tijden is Jezus onze
blijdschap!

2. Kan deze blijdschap worden verstoord?

Helaas ja, zij kan worden verstoord en
verduisterd. Maar dan moeten wij de
schuld niet zoeken bij de Heer, noch
bij de omstandigheden, waaronder wij
leven, maar enig en alleen bij onszelf.

1. Vele kinderen Gods beroven zich van
hun blijdschap in de Heer, omdat er een
heimelijke ban in hun leven is. Vroege-
re gebeurtenissen of zonden drukken
nu loodzwaar op hun gemoed. Dat kun-
nen betrekkelijke kleinigheden zijn
- er zijn echter ook grote en ernstige
dingen - maar men is bang, ze open-
baar te maken, omdat openbaarmak-
ing met verootmoediging gepaard moet
gaan. O, al zou uw belijdenis ernstige
gevolgen kunnen hebben, al zoudt ge
b.v. in gevangenis of tuchthuis terecht
moeten komen - liever dat, dan jaren
te moeten rondlopen met een bezwaard
geweten en een ban op het hart! Indi-
en gij zulk een last draagt, lever hem
uit door een openhartige bekentenis,
anders is en blijft uw blijdschap in de
Heer verstoord!

2. Onze blijdschap wordt verstoord, als wij ons niet willen losmaken van ons eigen-ik; zolang wij slaven zijn van ons eigen-ik, kunnen wij geen ware blijdschap genieten. Dat is duidelijk. Zolang ik mij aan allerlei dingen erger, zolang ik zo prikkelbaar, kwaad-denkend, overgevoelig ben, kan ik niet de ware blijdschap genieten.

Het eigen-ik is een rustverstoorder. Hebt gij dat nog niet ontdekt? Heeft het u nog niet leed gedaan? Ach, hoe heeft mijn opvliegend karakter mij in mijn jeugd vele onaangenaamheden bezorgd! En er was slechts een kleinigheid toe nodig. Welk een ellende! Hoe dikwijls nam ik me voor, het niet weer tot een uitbarsting te laten komen. Het was nutteloos! Telkens viel ik weer in hetzelfde kwaad. Ik bad de Heer, mij te helpen en mij van mijn drift te bevrijden. Ook dat hielp niet - totdat de Heer mij het geheim van het kruis deed zien en ik leerde verstaan, wat er aan het kruis op Golgotha was geschied. Daar is immers de verlossing van onze oude mens volbracht! Paulus schrijft immers: "Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is." Rom.6:6 En als mijn oude mens gekruisigd is, dan behoef ik mij niet meer door hem te laten tiranniseren! Dan moet ik geloven hetgeen geschreven staat, en er rekening mee houden, dat ik der zonde gestorven ben. Rom.6:11

O, hoe gans anders wordt het leven, als het noodlottig eigen-ik niet meer in staat is, de blijdschap, die men in Christus heeft, te verstoren! Is uw eigen-ik ook voor u nog de tiran, die u ongelukkig maakt? Neem dan gelovig

aan, wat Christus op Golgotha gedaan heeft; dat Hij daar de verlossing van onze oude mens heeft volbracht, dat wij niet meer onszelf behoeven te leven, maar dat wij leven mogen de nieuwe mens - Jezus Christus! 2Kor.5:15

3. Er is nog een derde oorzaak, waardoor de blijdschap in vele gevallen verstoord wordt: dat is de gebondenheid aan een of andere zonde. De een is misschien verknocht aan het geld, evenals Judas, terwijl de ander gebonden is aan vleselijke lusten. Ach, hoe droevig is dat! Men noemt zich bekeerd en men spreekt over zijn verlossing, terwijl men toch nog gebonden is aan een of andere zonde.

Toen Judas de Heiland ontmoette, liet hij ook alles achter en hij werd een discipel des Heeren. Maar hij nam een gebondenheid en neiging, een heimelijke drang mede in het nieuwe leven der navolging van Jezus; hij had het geld lief. Eerst had hij het geld - en later had het geld hem! En daaraan ging hij ellendig ten onder.

Hoe vaak kan men 't ook heden aanschouwen, dat deze of gene broeder een goed begin maakt, dat zijn zaken zich onder Gods zegen uitbreiden, dat zijn vermogen aanwast - en dan zet hij zijn hart op zijn geld en wordt een gebondene. Dan is het ook met zijn blijdschap gedaan. Dan wordt het woord bewaard: "Hoe meer hij heeft, hoe meer hij wil, nooit zwijgen zijne zorgen stil."

En hoeveel gebondenheid heerst er onder hen, die zich onder de gelovigen scharen, op het gebied van de vleselijke lust! Hoevele armzalige

slaven bevinden zich onder hen. Het is ontzettend, hun belijdenis aan te horen en hun ongelukkige gezichten te zien. Behoort ook gij tot dezulken?

"Voelt gij u nog gebonden,

In satans strik verward?

Het Lam heeft overwonnen,

Wat thans uw ziele smart."

Gij behoeft uw blijdschap niet te verliezen, omdat Jezus alles gedaan en volbracht heeft. Gij behoeft niet langer een gebodene der zonde te zijn, gij behoeft niet langer een slaaf te wezen van het eigen-ik, gij behoeft de oude, geheime last niet langer te dragen, - geloof in Jezus en het door Hem verworven heil en gij zult het ervaren: "Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn."

Joh. 8:36 Dan zal de blijdschap opnieuw uw deel worden.

3. Kan deze blijdschap worden vermeerderd?

De blijdschap in de Heer wordt vermeerderd, als Jezus ons groter, heerlijker en onontbeerlijker wordt. En dat wordt Hij indien wij van de genademiddelen, welke wij bezitten, getrouw gebruik maken.

Deze genademiddelen zijn: Gods Woord, gebed, gemeenschap.

Het eerste middel, om op te wassen in de genade en in de blijdschap is Gods Woord. Hoe meer wij Jezus leren kennen in Zijn liefde en genade, in Zijn gedachten des vredes en in Zijn heerlijke plannen, welke Hij met de Zijnen heeft, des te meer zullen wij ons ook in Hem verblijden.

Het is een groot gebrek, dat zovele kinderen Gods zich zo weinig tijd gun-

nen, om de Bijbel te lezen. In de oorslogstijd hebben wij een woord leren kennen, dat wij vroeger niet kenden. Dat woord heet "ondervoeding." Als iemand ondervoed is, dan heeft hij geen weerstandsvermogen als een verkoudheid of ziekte hem overvalt. Maar erg er nog is het met de geestelijke ondervoeding, als men zijn ziel niet genoeg heeft gevoed met het Brood des levens. Dan heeft men ook geen weerstandsvermogen tegen verzoeken en tegen dwalingen en dwaalleraars, die in onze dagen door de wereld trekken en Gods kinderen zoeken te verleiden.

Hoe getrouwer wij zijn in het gebruik van de Bijbel, des te meer zal onze blijdschap in de Heer toenemen.

Het tweede is het gebed. Hoe getrouwer wij zijn in onze gebedsomgang met de Heer, des te meer zullen wij ook ervaren, dat Hij is een Hoorder des gebeds. En des te meer zullen wij ons ook verblijden, want

Welk een Vriend is onze Jezus,

Die in onze plaats wil staan.

Welk een voorrecht, dat ik door Hem

Altijd vrij tot God mag gaan.

Dikwijls derven wij veel vrede,

Dikwijls drukt de zonde neer,

Juist omdat wij 't al niet brengen

In 't gebed tot onze Heer.

Het derde en laatste is de gemeenschap der kinderen Gods. Als men ooit moede en mat wordt of het misschien reeds geworden is, hoe wordt men dan weder verkwikt en gelaafd door de gemeenschap met Gods kinderen!

Dan ontvangt men altijd weer nieuwe kracht en nieuwe moed en nieuwe blijdschap. Laat ons daarom gebruik maken van de middelen, die God ons heeft gegeven, om zodoende op te was- sen en toe te nemen in de genade van en de blijdschap in onze Heiland. Wat ons de wereld ook moge voorgooche- len, dan zullen wij zingen met aanbide- dende harten en lofprijzende lippen:

Jezus is alleen mijn vreugde,
Jezus is mijn grootste schat,
In Wiens liefde ik mij verheugde
Wijl Hij m'eerst heeft liefgehad!

CHRISTUS ONZE ROEM

"Ziet op de honden, ziet op de kwade arbeiders, ziet op de versnijding. Want wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen. Hoewel ik heb, dat ik ook in het vlees betrouwen mocht; indien iemand anders meent te betrouwen in het vlees, ik nog meer. Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israël, van de stam Benjamin, een Hebreër uit de He- breën, naar de wet een Farizeër; naar de ijver een vervolger der gemeente; naar de gerechtigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk. Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht. Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Chris- tus Jezus, mijn Heer; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen." Fil.3:2-8

"Wij roemen in Christus Jezus,"

schrijft de apostel. En dat schrijft hij allereerst in tegenstelling van de "honden", de "kwade arbeiders" en de "versnijding".

Wat wordt daarmee bedoeld? Wie zijn de honden? 't Is duidelijk, dat hij geen dieren op het oog heeft, maar mensen, die zich als honden gedragen. Ze blaf- fen en bijten.

Wien is het niet bekend, dat er mensen zijn, die, als men over Goddelijke ding- en spreekt, terstond beginnen te blaf- fen? En hun geblaf wordt voortdurend luider en heftiger. Hun spot en hoon aangaande de Goddelijke en eeuwige dingen wordt steeds onbeschaamder. En het zal bij blaffen alleen niet blij- ven; de honden zullen ook bijten en verscheuren. Wij komen steeds nader tot de tijden, waarvan Jezus gezegd heeft: "Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volken, om Mijns naams wil." Mat.24:9

Hoevele soldaten hebben het in het midden hunner kameraden ondervon- den, hoezeer de honden kunnen blaf- fen en bijten; hoe menig arbeider heeft onder zijn makkers allerlei uitingen van haat en vervolging ondervonden! En wien is het niet duidelijk geworden, dat wij met reuzenschreden de tijd tegemoet gaan, waarin de antichrist de grote vervolging zal doen uitbreken over de belijders des Heeren?

Het geldt in onze dagen: op zijn hoede te zijn. "Ziet op de honden!" opdat gij u daarmee bereidt en toerust op de dingen, die komen zullen!

Verder schrijft Paulus: "Ziet op de kwade arbeiders!" Dat zijn mensen,

die arbeiden, maar niet om iets goeds te voorschijn te brengen. Integendeel. Zij staan in de dienst van de boze. Ach, hoe groot is het getal der "kwade arbeiders!" Schier overal vindt men mensen, die de Heer en Zijn Evangelie tegenstaan, die zich dienstknechten des vijands bewijzen.

Intussen kan men van de "kwade arbeiders" veel leren. Hoe schandelijk het ook wezen moge, te arbeiden voor de duivel, toch schamen zij zich in 't minst niet. Zij verrichten hun werk niet in 't verborgen, alsof zij de beste zaak dienen. Hoe bevreesd daarentegen zijn dikwerf de kinderen Gods! Hoe weinig moed betonen zij vaak! Hoe dikwijls schamen zij zich voor anderen! Laten wij van de kwade arbeiders derhalve dit leren, dat wij eveneens moedig en zonder mensenvrees uitkomen en arbeiden voor de goede zaak van onze Heiland, Jezus Christus.

En welk een ijver leggen de kwade arbeiders aan de dag! Hoeveel geld en tijd en kracht offeren zij op voor hun slechte zaak! Als alle gelovigen voor Jezus arbeidden zoals de kwade arbeiders hun meester dienen - hoe heerlijk zou het Evangelie van Jezus Christus voorwaarts gaan in deze boze wereld!

Maar wij moeten niet alleen op de kwade arbeiders zien, om van hen te leren; wij moeten ons ook voor hen hoeden en in acht nemen. De kwade arbeiders en de onbeschaamde wijze van hun werken zijn ook tekenen des tijds. Daaruit kunnen wij weten, welk uur de wereldklok aanwijst.

"Ziet op de versnijding," zegt de apostel verder. Daarmede bedoelt hij de

judaïstische broeders, die zo'n groot gewicht hechtten aan de besnijdenis, die het als een onomstotelijke waarheid verkondigden, dat ieder, die tot de Heiland wilde komen, zich moest onderwerpen aan de besnijdenis. Tot dezen nu zegt de apostel met andere woorden: Gij spreekt steeds over besnijdenis, maar eigenlijk moest gespreken over versnijding. Want met uw onbijbelse leer van de noodzakelijkheid der besnijdenis, versnijdt gij het lichaam van Christus, verscheurt en versnipperd gij de gemeente!

Hoezeer zijn ook in onze dagen de versnijders aan de arbeid! "De Zondag is het merkteken van het beest," zeggen de Adventisten; "wie zalig worden wil, moet de Sabbat houden." Zo versnijden zij de gemeente Gods door hun onbijbelse redenering over het houden van de Sabbat. Nevens de Adventisten staan de Scientisten, Hersteld Apostolischen, de Ernstige Bijbelonderzoekers en hoe al die verschillende richtingen ook heten mogen. Al deze mensen geloven de ganse waarheid te hebben, maar zij versnijden het lichaam van Christus, zij versnipperen en verscheuren de gemeente. Laat ons daarom voor hen op onze hoede zijn.

Vooraf in de laatste tijd breidt het leger van valse profeten en dwaalleeraars zich sterk uit. Daarom heet het: "Ziet op de versnijding," en neemt u in acht voor de versnijders des lichaams van Christus!

In tegenstelling van de "honden", "kwade arbeiders" en de "versnijding" zegt Paulus: "Want wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest

dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen." Dat wil met andere woorden zeggen: de echte besnijdenis is niet een uiterlijke ceremonie en een uiterlijk teken, maar een innerlijke werking, een besnijdenis des harten, terwijl men God in de Geest dient en zich niet verlaat op het vlees. Het zijn geen uiterlijke dingen, waarop Paulus zich beroemt, of waarvan hij nog iets verwacht: hij roemt zich het eigendom van Christus Jezus. Christus is zijn roem.

Vroeger had Paulus anders gedacht en gesproken. Er was een tijd geweest, toen hij zich op allerlei uiterlijke dingen had beroemd. Indien een mens door uiterlijke voorrechten rechtvaardig en zalig worden kon, dan zou Paulus daarop in de eerste plaats aanspraak hebben kunnen maken. Hoeveel voorrechten bezat hij niet, waarop hij zich kon beroemen! "Hoewel ik heb, dat ik in het vlees betrouwen mocht; indien iemand anders meent te betrouwen in het vlees - ik nog meer." En dan geeft hij een opsomming van de voorrechten, waarop hij zich eertijds kon beroemen.

"Besneden ten achtsten dage." Dat wil zeggen: Ik draag het teken van Gods verbond met Zijn uitverkoren volk in mijn lichaam. Ik ben een bondgenoot Gods, van mijn achtste levensdag af. "Uit het geslacht van Israel." Waar is een volk op aarde als het volk Israel? Geen ander volk had zulke bijzondere voorrechten. Israel kon zich beroemen op heerlijke beloften. De ganse geschiedenis Israels is een aaneenschakeling van de wonderdaden Gods. De geschiedenis van Israel

openbaart Gods lankmoedigheid en goedertierenheid, maar ook Gods heiligheid en gerechtigheid. Daarom zien wij in Israels geschiedenis op aanschouwelijke wijze, hoe God handelt met de mens. En tot dat bijzondere volk behoorde Paulus. Daarop kon hij zich werkelijk beroemen. "Van de stam Benjamin." Wat wil dat zeggen? Misschien bedoelt hij er dit mede: de eerste koning Israels - Saul, de zoon van Kis - was uit de stam Benjamin. Maar hij wil er ook nog iets anders mee zeggen. Toen het noordelijk deel des rijks, tijdens Rehabeam, de zoon van Salomo, zich van het zuidelijk deel afscheidde, bleef slechts één stam aan Juda getrouw. Dat was de stam Benjamin. Benjamin was dus de stam der getrouwen. Daarom stelt Paulus het als roem op de voorgrond, dat hij uit die stam was voortgekomen. "Een Hebreër uit de Hebreën," dat wil zeggen: in mijn stamboom is nooit een gemengd huwelijk geweest. Mijn voorvaderen hebben zich niet verbonden aan uitlandse vrouwen. Ik ben een volbloed Jood!

"Naar de wet een Farizeër." Dat was de strengste partij onder het joodse volk. De Farizeërs hadden veel voor hun geloof over. Zij vastten tweemaal per week en gaven tienden van alles, wat zij bezaten. Hoe geheel anders deden de Sadduceërs met hun lichtvaardige levensopvattingen! De Farizeërs zou men met de hedendaagse orthodoxen, de streng rechtzinnigen, kunnen vergelijken. Zij hielden vast aan hun eigen inzichten en zagen neer op anderen, die hun meningen niet deelden. Daarom wordt aan het woord Farizeër

altijd de gedachte van hoogmoed en eigendunk verbonden.

"Naar de ijver een vervolger der gemeente," gegrond op de mening, Gode daarmede een dienst te doen.

"Naar de gerechtigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk." Niemand kon iets op hem aanmerken, niemand hem zelfs van de geringste wetsovertreding beschuldigen.

Paulus had er nog iets aan kunnen toevoegen. Hij had nog kunnen zeggen: "Naar de studie een theoloog." Want hij had te Jeruzalem theologie gestudeerd aan de voeten van professor Gamaliël. Men behoeft zijn geschriften slechts te lezen om te zien, hoezeer hij wetenschappelijk onderlegd was.

En meer nog: naar waardigheid en aanzien was hij medelid van de Hoge Raad. Dat was te Jeruzalem de hoogste geestelijke macht. Wij zouden haar kunnen vergelijken met het hedendaags synodaal bestuur. Ofschoon nog zo jong, was hij dus reeds medelid van het hoogste geestelijke lichaam. Hoe ik dit alles weet? Hij zegt het zelf. Als hij over de eerste christenvervolgingen te Jeruzalem spreekt, zegt hij: "En als zij - de gelovigen - omgebracht werden, stemde ik toe." ^{Hand.26:10} Het oordeel vellen over leven en dood was het werk van de Hoge Raad.

Ja, er was naar het vlees veel, waarop Paulus zich kon beroemen. En zeker is hij daar niet weinig hoogmoedig op geweest, totdat zijn hoogmoed als een kaartenhuis ineens stortte en al zijn roem in puin lag.

Hoe is dat geschied? Voor Damaskus

en in Damaskus. Daar leerde hij zien en verstaan, dat alles, waaraan hij zoveel waarde had gehecht, absoluut geen waarde had. Hoe kwam dat? Op de weg van Damaskus verscheen hem Jezus, die tot hem zeide: "Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan." ^{Hand.9:5;26:14} Deze woorden wijzen er op, dat hij reeds tevergeefs beproefd had, een prikkel te verwijderen. Bij de steniging van Stephanus had hij deze prikkel gekregen. Toen hij het aangezicht van Stephanus had zien blinken als het aanzicht eens engels, toen hij de stervende voor zijn moordenaars had horen bidden, toen was er een prikkel, een scherpe pijn in het hart gedrongen: zouden deze christenen, deze ketters dan waarlijk gelijk hebben? Maar onmiddellijk sprak hij tot zichzelf: "zij mogen niet gelijk hebben, want indien zij gelijk hebben, dan heb ik ongelijk! Om deze prikkel uit zijn hart weg te doen vervolgde hij de gemeente, om haar uit te roeien met wortel en tak. En in zijn strijd tegen de christenen werd zijn haat steeds vuriger en fanatieker, want hij streed voor zichzelf. Indien deze christenen gelijk hadden, dan was hij een verloren man, een krankzinnig moordenaar!

En nu openbaart zich Jezus aan hem. De fanatieke Farizeër bezwijkt. Als een gebroken blindeman komt hij te Damaskus. Vreselijke dagen en nachten breken nu voor hem aan; zijn ganse leven stortte ineen. Nu weet hij: Mijn ijveren voor Gods zaak was niets dan belediging Zijner grote, goddelijke majesteit. Ik heb mijn

handen bezoedeld met het bloed der kinderen Gods. Ik ben een verlorene en vervloekte!

O, dat waren ontzettende dagen voor hem! Een paar woorden doen ons een blik werpen in zijn gebroken hart "En hij at niet en dronk niet." Als zijn gastheer hem zijn voedsel bracht, stond het uren daarna nog onaangeroerd. En als deze tot hem zeide: "Saulus, gij moet wat eten," dan antwoordde hij: "Ach, laat mij met rust. Hoe zou ik kunnen eten, hoe zou ik kunnen drinken? Mijn leven is een verloren leven. Ik heb gestreden tegen God. Wee mij! En ziet, na drie dagen wordt er aan zijn deur geklopt. Ananias, een eenvoudig discipel van Jezus, stond voor hem en sprak: "Saul, broeder! de Heer heeft mij gezonden, namelijk Jezus, die u verschenen is op de weg, dien gij kwaamt, opdat gij weder ziende en met de Heilige Geest vervuld zoudt worden." Toen vielen als schellen van zijn lichamelijke ogen; ook werden zijn geestesogen geopend en hij zag Jezus in al Zijn goedheid en genade. Hij ondervond, dat de Heiland zich in liefde tot hem nederboog en al zijn schuld vergaf.

Toen was Christus zijn roem. Van dat ogenblik af kon hij nergens anders in roemen dan in Christus, die hem had gered, en in het kruis, waaraan zijn verlossing was volbracht.

Toen zonk al wat hij vroeger zo hoog had geschat en waaraan hij zoveel waarde had gehecht, weg, gelijk de sterren verdwijnen voor de opkomende zon.

"Maar hetgeen mij gewin was, dat heb

ik om Christus' wil schade geacht." Ja, wat hij vroeger voor gewin had gehouden, was hem nu schade geworden. Indien hij een "Tollenaar en Zondaar" geweest ware, hij zou veel gemakkelijker en eerder tot het geloof gekomen zijn dan nu, wijl hij een geleerd theoloog, een streng Farizeër en een geacht Raadsheer was.

Dat was de oorzaak, waardoor Christus zijn roem werd. Het had een diepe, pijnlijke wonde gekost in zijn hart en leven. Maar nu werd hij ook niet moede, Hem te prijzen. "Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en dien gekruisigd." ^{1Kor.2:2} "Wij prediken Christus, de gekruisten." ^{1Kor.1:23} "Het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het kracht Gods."

^{1Kor.1:18}

Mijn vriend, is Christus ook reeds uw roem geworden? Of hebt gij nog andere dingen, waarin gij u beroemt?

Ach, hoevelen zeggen met christelijke woorden hetgeen Paulus in joodse termen sprak: "Ik ben gedoopt en aangenomen, ik ga ter kerke en houd Avondmaal, ik ben lid van deze christelijke vereniging en van die christelijke bond, ik geef mijn bijdragen voor de zaak des Heeren" Allemaal goede en heerlijke dingen, waartegen ik niets heb in te brengen. Maar indien gij u daarop beroemt, indien gij daar uw zaligheid op grondt, ach, dan dwaalt gij zeer, dan zit gij gevangen in de strikken van zelfbedrog. Al deze roem is waardeloos. Christus onze roem! Daartoe moet het komen, enig en alleen.

Nu zou men kunnen vragen: Indien Christus te Damaskus de roem van de apostel geworden is, is Hij hem dat dan ook gebleven? Paulus toch heeft in het navolgen van Jezus en in Zijn dienst met zovele moeilijkheden te kampen gehad, dat men licht geneigd zou zijn te denken, dat hij tot andere gedachten gekomen is. Laat ons het hem zelf vragen! Paulus, gij hebt gezegd: "Hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht." Maar dat was natuurlijk te Damaskus. Toen wist gij nog niets van de vele en grote moeilijkheden, welke de navolging van Jezus met zich zou brengen. Nu zijn u al die dingen bekend. Als gij nu nog zoudt moeten beslissen de Heiland te volgen en dienen, wat zoudt gij dan doen?

En Paulus antwoordt: "Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen." Fl.3:8

Ook nu nog! Daarmede is onze vraag beantwoord. Ook nu nog! Ja, nu nog veel meer! In vergelijk met de kennis van Christus Jezus zijn alle dingen schade, zijn alle dingen drek. Dat is mijn overtuiging.

Wij zien dus: Christus is zijn roem gebleven. Ja, Hij is zijn roem steeds meer geworden.

Zo moet het wezen. Ook bij ons. Het heeft niet de minste waarde, zich eens met geestdrift de Heer te hebben toegewijd en dan weder lauw en liefdeloos te worden. Christus moet onze

roem blijven en voortdurend meer worden.

De tijden zijn ernstig. Zij worden steeds ernstiger. Als de "honden" de kinderen Gods beginnen te bijten en verscheuren, dan komen slechts zij roemende uit het strijdperk te voorschijn, die in waarheid kunnen zeggen: Christus mijn roem!

In goede dagen en tijden van voorspoed en vrede laat Luthers "Een vaste burg" zich gemakkelijk zingen. Daartoe behoort weinig moed. Maar als verdrukkingen komen en vervolgingen boven ons hoofd uitbreken, zullen wij dan ook kunnen zingen:

En nemen zij ons goed,
en vrouw en kind en bloed,
het zal hun toch niet baten,
zij moeten 't rijk ons laten.

Wanneer zullen wij dat lied des geloofs slechts kunnen zingen? En wanneer zullen wij bereid zijn, vrouw en kinderen, goed en bloed ten offer te brengen op het altaar des Heeren? Als wij in waarheid kunnen zeggen: Christus mijn roem!

Als wij dat in de toekomst willen zeggen, dan moeten wij het in het heden leren! Dan moet de Heer nu ons ganse hart hebben; zo volkomen, dat wij in vreugde en droefheid, in leven en sterfen niets anders kunnen en willen betuigen dan:

Christus is mijn roem !

CHRISTUS ONZE GERECHTIGHEID

"Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid

der kennis van Christus Jezus, mijn Heer; om wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen, en in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn gerechtigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de gerechtigheid, die uit God is door het geloof; opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding uit de doden." Fil.3:8-11

Toen hij nog de farizeër Saulus was, had de apostel ook reeds gerechtigheid, maar het was eigengerechtigheid. Wat was hij fier op hetgeen hij presteerde en deed en was! Maar deze eigengerechtigheid was hem in die vreselijke dagen te Damaskus als 't ware bij de handen afgebroken, zij was hem totaal ontvallen. Dáár werd Christus zijn gerechtigheid. Dáár leerde hij de gerechtigheid Gods kennen, de gerechtigheid, welke door God wordt toegerekend, door het geloof.

En daartoe moet het ook bij ons komen, zullen wij niet meer prat gaan op wat wij zijn en doen; wij moeten leren verstaan wat God voor ons gedaan heeft in Christus Jezus, toen Hij Hem voor ons overgaf in de schandelijke dood des kruises.

Kooplieden hebben in hun boeken een verlies- en winstrekening, waarop alles wordt geboekt, wat ze verloren of gewonnen hebben. Zo heeft ook Paulus hier een verlies- of winstrekening voor ons blootgelegd. 't Geen

hij eertijds voor gewin had gehouden, had hij op de creditzijde, d.i. op de winstzijde geboekt! "Besneden ten achtsten dage - uit het geslacht van Israel - van de stam Benjamin - een Hebreër uit de Hebreërs - naar de wet een Farizeër - een vervolger der gemeente - naar de wet onberispelijk" Al deze schitterende posten had hij op deze rekening geboekt, totdat hij in Damaskus beleed: "Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht." Nu had hij eerst gezien, dat dit alles geen gewin was. 't Was in werkelijkheid een hindernis voor hem. Al deze dingen, waar hij zo prat op ging, stonden hem in de weg, om voor God te erkennen, dat hij een zondaar was. Te Damaskus nu had een grote verandering plaats. Hij schrapte het woord "winst" en zette er "verlies" voor in de plaats. Al deze dingen had hij te Damaskus verloren. Zij waren hem zó waardeloos en onbeduidend geworden, dat hij zeggen kon: "Zij zijn mij geworden als drek op de straten, waarnaar geen mens zich bukt." Op de andere zijde van zijn verlies en winstrekening boekte hij één naam. Deze naam was "Christus." Meer niet? Neen, meer niet! Maar deze éne naam, deze éne Persoon overtrof verreweg al hetgeen hij prijsgegeven en verloren had.

"Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heer, om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen."

De kennis van Christus, d. i. de levens- en liefdesgemeenschap met Christus, was hem gewichtiger, kostelijker en heerlijker dan al het andere! Wanneer de Schrift over "kennis" spreekt, dan bedoelt zij daarmee niet wetenschappelijke kennis, ook niet hoofdkennis, maar dan bedoelt zij de innigste levensgemeenschap. Wij mogen Christus kennen, met Hem in de innigste liefdesgemeenschap komen. O, daarbij zinken alle andere dingen, alle eer en waardigheid dezer wereld, in het niet. Daarbij verliest alles zijn betekenis en waarde.

Jezus kennen, dat is iets onuitsprekelijk heerlijk. Daarbij worden alle andere dingen schade en drek.

Mijn vriend, hoe staat het met u? Misschien moet gij om Jezus' wil ook iets prijsgeven - en dat valt u moeilijk. Laat mij het u mogen zeggen, dat alles slechts schade en drek is bij de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus.

Misschien hebt gij iets moeten prijsgeven om Jezus' wil - en evenals de kinderen Israels in de woestijn ziet gij terug en verlangt gij naar de vleespoten van Egypte. Indien dat het geval is, dan hebt gij Jezus nog niet in waarheid leren kennen; dan hebt gij nog geen echte levens- en liefdesgemeenschap met Hem gemaakt. Want:

Wie Jezus heeft

En voor Hem leeft;

Wie door 't geloof Hem aan blijft hangen,

Bezit zijn hoogst verlangen.

Zo zong Tersteegen (Gerhardt Tersteegen, 1697-1769). En de psalmist Asaf

zegt: "Als ik U slechts heb, dan vraag ik niet naar de hemel of de aarde."

Ps. 73:25 Luther Vert. Welk een wonderbaar woord! Indien de psalmist gezegd had: "dan vraag ik niet naar de aarde," dan zouden wij dat zeer goed kunnen verstaan. Maar hij vraagt ook niet naar de hemel. Wat betekent dat? Asaf wil daarmee zeggen: "Heer, indien Gij niet in de hemel waart, dan zou ik er ook niet willen zijn, dan zou de hemel voor mij geen bekoorlijkheid hebben." Hij wil zeggen: "Liever met Hem in de hel - indien dit mogelijk ware - dan zonder Hem in de hemel!"

Ach, hoe gans anders is het getuigenis veler christenen, die zich kinderen Gods noemen! Hoezeer zijn zij begerig, om van de wereld zoveel mogelijk te genieten! En dat noemen ze dan "christelijke vrijheid", die zij zich niet laten ontroven. Maar in de grond der zaak is Jezus hun niet genoeg. Alles schade te achten, alles drek te noemen, achten zij overdrijving en dweepzucht.

Is Jezus u alles? Gaat de uitnemendheid der kennis van Hem u boven de dingen dezer wereld? Bezit gij in Hem het leven en algehele voldoening?

Paulus had in Jezus alles gevonden. Buiten Hem begeerde hij niets.

Ja, toch had hij nog één wens. Hij schrijft: "Ik acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen." Christus gewinnen? Heeft hij Hem dan niet reeds te Damaskus gewonnen? Zeker. Daar heeft hij Hem gewonnen. Maar hoe kan hij dan nu zeggen, dat hij Christus nog wenst te gewinnen?

Hij wil zeggen: Ik bezit Hem nog niet, zoals ik Hem zou kunnen bezitten. Ik

ben nog niet zozeer in Hem en in Zijn genade doorgedrongen, zoals ik gaarne zou wensen. Christus is zo groot, zo diep, zo heerlijk, dat Hij in een ogenblik niet te gewinnen is. Daartoe is mijn gehele leven nodig. Ja, daartoe behoort zelfs de eeuwigheid.

Hoe waar is dit! Als iemand na zijn bekering belijdt: Ik ken de Heer, dan is dat volkomen juist. Hij kent Hem als Degene, die hem zijn zonde vergeven heeft. Maar als hij vijf of tien jaren met Hem gewandeld heeft, dan kent hij Hem reeds anders. Dan heeft hij Hem leren kennen in de verschillende omstandigheden des levens, in goede dagen en in donkere uren, in vreugde en leed, en in alle omstandigheden heeft hij ondervonden, dat de Heer Jezus getrouw is. Nu kan hij ook zeggen: "Ik ken de Heer," maar op een geheel andere wijze. En na vijf en twintig of na vijftig jaren nog meer. Het normale leven van een kind Gods is een opwassen in de kennis en genade van de Heere Jezus Christus. Zijn bekering is nu niet meer het uitgangspunt, want dan zou hij weldra in de oude soberheid terugzinken: neen, met de bekering moet een leven beginnen, waarin zich van dag tot dag meer heerlijkheden openbaren, waarin wij steeds meer "Christus gewinnen."

Zo is het ook in een goed huwelijk. Hoe langer men elkander kent, des te meer liefde heeft men tot elkaar. Zou het in betrekking tot de gemeenschap met Christus dan anders zijn? Neen, het is en blijft, zoals de Heiland zelf tot Nathanaël heeft gezegd: "Gij zult grotere dingen zien dan deze." Joh.1:51

Daarom zegt Paulus: "Opdat ik Christus moge gewinnen." En hij voegt er aan toe: "En in Hem gevonden worde." Wat bedoelt hij daarmee?

In Israel had men zogenaamde vrijsteden, waarvan de poorten altijd open stonden. Als iemand per ongeluk een moord had gedaan, dan mocht hij, om de straffende gerechtigheid, die hem op de hielen zat, te ontkomen, naar de vrijstad vluchten. Daar was hij veilig. Daar was hij geborgen. Hij mocht de vrijstad echter niet verlaten. Buiten de vrijstad was er geen bescherming voor hem. Ook wij hebben een vrijstad, waarin wij volkomen veilig zijn. Dat is de vrijstad Christus. Als wij ons in die vrijstad bevinden, zijn wij veilig en geborgen, dan kunnen wij zingen:

Lieve Jezus, zie ik berg mij
Gansch en al aan Uwe borst;
O, daar ben ik welgeborgen,
Grote, sterke Vredevorst!

Die vrijstad had Paulus ook leren kennen. En nu was het zijn begeerte, altijd in die vrijstad te blijven, "en in Hem gevonden worde."

In deze vrijstad was hij volkomen veilig. Ook de apostel had nog te strijden met zijn oude mens. Dat weten wij uit zijn eigen mond. Hij zegt immers, dat hem een scherpe doorn was gegeven in het vlees, opdat hij zich niet door de uitnemendheid der openbaringen zou verheffen. 2Kor.12:7 Hij ontdekte zelf dus, dat hij in gevaar verkeerde, zich op de hem geschonken openbaringen te verheffen.

Doet de oude mens zich ook niet menigmaal bij ons gelden? Er is maar

één middel, om voor zijn aanvechtigen bewaard te blijven. Wij moeten "in Hem gevonden" worden, wij moeten blijven in de vrijstad.

In de vrijstad zijn wij ook veilig in verzoeken. Want ook deze zullen niet ophouden. Vele kinderen Gods menen, dat de verzoeken eens zullen ophouden. Dit is echter een verkeerde gedachte. De verzoeken houden niet op, maar zullen veeleer groter en zwaarder worden.

Toen ik pas bekeerd was, dacht ik, dat alles nu in orde was, en dat alles nu wel vanzelf zou komen. Mijn gedachten hebben zich echter sinds lang gewijzigd. Ik heb leren inzien, dat wij niets zozeer nodig hebben, om in de strijd weerstand te kunnen bieden, dan de bewarende genade. Ach, ik heb reeds vele kinderen Gods zien schipbreuk lijden op de zee des levens. En menig dienstknecht Gods, die eens met veel zegen werkzaam was, heb ik zien stranden en omkomen. Toen is mij duidelijk geworden, dat wij elke dag bewarende genade van node hebben. Want de duivel doet al het mogelijke, om Gods kinderen ten val te brengen. Hij laat het ons aan verzoeken niet ontbreken; en dat zijn niet altijd kleine en geringe verzoeken, neen, menigmaal valt hij ons aan met grote en zware, naar dat hij meent, zijn doel het beste te zullen bereiken.

En de eerste verzoeking, waarmede hij tot ons komt, is, dat hij ons uit de vrijstad tracht te lokken. Daarom vermaant ons de apostel Johannes ook met zoveel ernst en aandring: "Kinderkens, blijft in Hem!" ^{1Joh.2:28}

Ja, alleen in de vrijstad Jezus zijn wij veilig voor de vurige pijlen des bozen. En in de vrijstad zijn wij ook veilig voor het oordeel.

Het is bekend, hoe zich de jagers in Amerika's groote prairiën weten te redden, als zij door een grote prairiebrand overvallen worden. Daar de vlammen met de snelheid des winds naderen, kan het snelste paard geen redding brengen. Wat doen zij nu? Zij steken de plaats, waarop zij zich bevinden, aan brand. Dan binden ze de potten hunner paarden stevig aan elkaar en leggen zich vervolgens nevens hun paarden op de verbrande plek neer. Als de vlammen nu tot deze plaats naderen, hebben zij geen voedsel meer en zoeken ze plaatsen, waar nog geen brand is geweest. Men is dus volkomen veilig, want de vlammen zijn er reeds geweest.

Zo ook zijn wij op Golgotha in het oordeel geweest, want daar heeft Jezus het oordeel voor ons ondergaan. Daar hebben de vlammen van Gods gerechtigheid gewoed, boven het hoofd van Jezus Christus. Wilt gij voor uzelf dus veilig zijn voor de zonde en voor het oordeel, dan moet ge "in Hem gevonden worden." Daarop komt het voor u aan. "Niet hebbende mijn gerechtigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de gerechtigheid, die uit God is door het geloof."

Hoe worden wij gerechtvaardigd voor God? Niet door het doen van de werken der wet, maar door het geloof in Christus. Dit geloof in Christus is echter niet een bloot voor waar houden, 't is

niet een geloof met het verstand, maar 't is een zaak des harten, een werkelijke verbinding met Hem. Een geloof, dat ons niet in verbinding brengt met Jezus, heeft geen waarde en maakt ons niet rechtvaardig. Wij worden slechts dan gerechtvaardigd voor God, als wij één worden met Christus. Dan eerst kunnen wij zeggen: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit - d.i. door middel van - het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heer Jezus Christus." ^{Rom.5:1} De eigengerechtigheid zoekt haar grond slechts in hetgeen zij doet en doen kan. De ware gerechtigheid grijpt aan, wat God heeft gedaan.

De eigengerechtigheid roemt hoogmoedig op haar vroomheid. De ware gerechtigheid verlaat zich in ootmoed alleen op de genade.

De eigengerechtigheid roemt: "Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jeugd aan." De ware gerechtigheid buigt zich in het stof en zegt: "Wijl ik niets kan brengen, verlaat ik mij alleen op het kruis."

De eigengerechtigheid is een gruwel in Gods ogen. De ware gerechtigheid wordt door God aangenomen en erkend om Christus wil.

Dat heeft Paulus grondig geleerd. En gij? - Alleen de gerechtigheid, die voor God geldt, die door het geloof is.

Terwijl de eigengerechtigheid met zichzelf tevreden is en op haar lauweren rust, is de ware gerechtigheid ontevreden met zichzelf. Zij tracht steeds naar meer: "Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood

gelijkvormig wordende; of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden."

Kende Paulus Jezus dan nog niet? Zeker kende hij Hem. Maar hij wilde Hem beter en dieper leren kennen. Hij wilde de kracht Zijner opstanding meer kennen door eigen ervaring.

Welk een kracht heeft zich geopenbaard bij de opstanding van Jezus! De uitnemende grootheid der kracht Gods, de werking der sterkte Zijner macht, gelijk het in Efeze 1 heet, was nodig, om Jezus op te wekken uit de doden. En deze kracht der opstanding moet ook werkzaam worden in het leven der Zijnen. Wij mogen geen armzalig leven leiden, dat alleen bestaat uit vallen en opstaan, maar ons leven moet een leven van overwinning zijn, een leven van victorie. Dat is slechts mogelijk in de kracht van Zijn opstanding. Daarom smachtte Paulus als 't ware, om de kracht van Zijn opstanding beter te kennen en ervaren, opdat zijn leven daardoor zou worden een leven van zegespraal, tot verheerlijking van de Heer. O, mochten wij alle zelfgenoegzaamheid en tevredenheid leren prijsgeven, om meer en beter te "kennen de kracht Zijner opstanding!"

In alle noden en gevaren, welke Paulus had doorworsteld, kon hij slechts overwinnen, "door Christus, die ons kracht geeft." De levende, opgestane Jezus laat Zijn kracht openbaar worden in onze onmacht en zwakheid. O, laat ons Hem kennen en de kracht Zijner opstanding! Dat wil zeggen: Laat ons met Hem en met de kracht Zijner opstanding in levende ge-

meenschap treden, opdat zij ons deel worde, opdat zij ons leven besture en beheerse, tot prijs en heerlijkheid van onze God!

Dan zullen wij ook niet meer zo lijdensschuw wezen, zoals wij van nature zijn. Dan zullen wij zoeken in te dringen in de gemeenschap Zijns lijdens. Dan achten wij het een vreugde en eer, indien wij worden waardig geacht voor en met Hem te lijden.

In Johannes 21:18 spreekt de Heer Jezus met Petrus over zijn marteldood, en Johannes voegt er verklarend aan toe: "Dit zeide Hij, betekende met hoedanige dood hij God verheerlijken zou." Dat is een merkwaardig woord, dat wij vooral niet uit het oog hebben te verliezen. Met de martelaarsdood, met de gemeenschap Zijns lijdens prijst en verheerlijkt men God. Zouden wij daarvoor dan nog vrezen?

Paulus verlangt zelfs, om "Zijn dood gelijkvormig" te worden. 't Was zijn wens en verlangen, de marteldood te sterven - om Jezus' wil. En de Meester heeft zijn wens vervuld. Paulus heeft zijn geloof met zijn bloed bezegeld en met zijn leven betaald. Hij is de Heer trouw gebleven tot de dood.

Maar de apostel had nog een wens: "Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden"; woordelijk: tot de opstanding uit de doden, dat wil zeggen: hij wenste deel te hebben aan de "eerste opstanding," bij de wederkomst van Christus. "Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding," lezen wij in het boek der Openbaringen. En dat was het, waarnaar Paulus met verlangen

uitzag. Het was immers dezelfde wens en hetzelfde vurig verlangen, dat hij zo menigmaal uitspreekt: hij wilde verenigd zijn met Christus, in leven en sterven. Christus! Christus! Christus! Dat was zijn enig doel. Dat was zijn ganse verlangen. En gij? En ik?

O, de Heer helpe ons, dat wij ook in dit opzicht de voetstappen des apostels mogen drukken, opdat ook wij geen andere wens, geen ander verlangen meer mogen kennen dan Christus, Christus, Christus! Hem te gewinnen en in Hem te worden gevonden - Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding, opdat wij ook mogen komen tot de opstanding uit de doden, om dan voor eeuwig bij Hem te zijn!

CHRISTUS ONZE HEILIGMAKING

"Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben. Broeders, ik acht niet, dat ikzelf het gegrepen heb; maar één ding doe ik, vergetende hetgeen achter is, en mij strekkende tot hetgeen vóór is, jaag ik naar het wit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus. Zo velen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen; en indien gij iets anders gevoelt, ook dat zal God u openbaren. Doch, waar wij toe gekomen zijn, laat ons daarin naar dezelfde regel wandelen, laat ons hetzelfde gevoelen." Fil.3:12-16

Het eerste vers van dit gedeelte heeft menigmaal vreselijke mishandelingen ondergaan. Men gebruikt het vaak - en dat doen zelfs predikers - tegen de zekerheid des heils. Als iemand zich

verheugt in zijn verlossing, dan wordt hem voor de voeten geworpen: "Er is geen mens, die zeggen kan, dat hij van zijn verlossing zeker is. Zelfs de apostel Paulus heeft gezegd: "Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben."

Hoe? Zou de apostel niet zeker geweest zijn van zijn verlossing? Was hij sinds Damaskus zich niet ten volle bewust, dat Christus hem had aangenomen?

Men behoeft de laatste woorden van dit 12-de vers slechts wat nader te beschouwen, om duidelijk te zien, dat hij de zekerheid van zijn verlossing klaar en duidelijk bloot legt: "Waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben." Hiervan was hij volkomen zeker dat Christus hem bij Damaskus gegrepen had. Sinds dat ogenblik behoort ik Hem toe met al wat ik ben en wat ik heb.

Wie dus zegt, dat dit vers de zekerheid des heils weerspreekt, die verstaat deze woorden niet, of wil ze niet verstaan. Want juist in dit vers spreekt de apostel de zekerheid van zijn verlossing klaar en duidelijk uit. Hij is door Christus Jezus gegrepen, zegt hij.

Er zijn mensen, die soms iets dergelijks zeggen. Zij hebben een predikatie, een lezing of conferentie bijgewoond en zeggen: "Het heeft mij aangegrepen." Wie is die "Het"? Die "Het" is een gevoel. Men is aangegrepen door een gevoel, een stemming of iets dergelijks. Maar al deze dingen hebben niet de minste waarde. Gevoelens zijn zeer onzeker en veranderlijk. Als een gevoel ons heeft aangegrepen, bezitten wij niets, want gevoelens zijn zeer onzeker.

Neen, niet "Het" moet ons grijpen. "Hij" - Christus - moet het doen. Alleen als Hij ons grijpt, heeft het waarde en betekenis. Als Hij Zijn hand op ons legt, zijn wij Zijn eigendom, dan behoren wij Hem toe voor tijd en eeuwigheid.

Daarom is de grote vraag, welke door ieder duidelijk moet worden beantwoord: "Heeft het mij gegrepen, of heeft Hij mij gegrepen?"

Indien Hij u gegrepen heeft, waartoe heeft Hij dat dan gedaan? Hij heeft ons gegrepen, opdat wij Hem zouden grijpen! Wij zijn gegrepen om te grijpen. Paulus zegt het hier: "Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben."

Maar wat bedoelt hij nu met "het"? "Niet dat ik het alrede gegrepen heb of ik het ook grijpen mocht." Laat ons onderzoeken, wat dat "het" is.

't Is duidelijk, dat de apostel het leven van de christen hier voorstelt onder het beeld van een wedloper. Tweemaal - in vers 12 en 14 - zegt hij: "ik jaag ernaar." 't Was voor zijn leven een bekend beeld. De Olympische spelen en de Istmische spelen bij Korinthe werden door duizenden toeschouwers bezocht. Ieder wist, hoe het daarbij toeging. Men hield een wedloop, of men worstelde met elkaar, of men slingerde de discus of werpschijf - en de prijs was een sparretwijg. Maar aan deze eenvoudige boomtak was de eer verbonden, overwinnaar te zijn in de strijd. Wie de renbaan of het worstelperk betrad, deed het om de prijs te

verkrijgen en om als overwinnaar te worden gekroond.

Met deze loop vergeleek de apostel het leven van de christen. Nadat hij in zijn bekering door Christus is gegrepen, neemt de loop der heiligmaking een aanvang. En daarvan zegt hij: ik ben nog in de wedloop, ik jaag nog; ik heb het doelwit nog niet bereikt. Dit is in overeenstemming met hetgeen er aan vooraf gaat. Daar toch heeft hij gezegd: Nadat ik Christus gewonnen heb, wens ik Hem meer te gewinnen; nadat ik Christus gekend heb, wens ik Hem meer en beter te leren kennen. Met andere woorden: ofschoon ik Christus reeds gewonnen heb, toch ben ik mij volkomen bewust, dat ik Hem nog meer moet gewinnen. Dit nu wil hij ook hier zeggen: hoezeer ik de heiligmaking ook najaag, toch ben ik nog niet aan het doel.

Dit blijkt ook duidelijk uit de woorden: "of alrede volmaakt ben." De vertaling 'volmaakt' is eigenlijk niet geheel juist. Er staat letterlijk: "Niet dat ik alrede aan de voleindiging - d.i. het einddoel - ben." In 2 Timotheus 4:7 zegt de apostel: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden." Terwijl hij in Filippensen 3 zegt, dat hij de loop nog niet geëindigd heeft, werpt hij in 2 Timotheus 4 de blik terug naar het verleden en zegt: "Ik heb de loop geëindigd." Terwijl hij in Filippensen 3 zegt, dat hij de loop nog niet geëindigd en de prijs nog niet gegrepen heeft, zegt hij in 2 Timotheus 4: "Voorts is mij weggelegd de kroon der gerechtigheid, welke de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij

in die dag geven zal."

Zo valt er uit 2 Timotheus 4 een helder licht op Filippensen 3. Bij zijn bekering heeft de apostel de loop begonnen, om het einddel, de hemelse roeping Gods, te bereiken. Deze loop is een leven van dagelijkse heiligmaking.

En wat is het "wit"? Dit leert ons Romeinen 8:29, waar de apostel zegt, dat wij "den beelde Zijns Zoons gelijkvormig" moeten zijn. Wij moeten gelijkvormig worden aan het beeld van Jezus; wij moeten naar Zijn beeld veranderd en gevormd worden. Dit is het doel, dat God ons voor ogen houdt. Daartoe zijn wij geroepen in Christus Jezus.

En dit doel, het gelijkvormig worden aan het beeld van Christus, zegt de apostel, heeft hij nog niet bereikt; hij heeft het echter onophoudelijk voor ogen, en jaagt er naar, of hij het ook grijpen mocht.

Ik vermoed, dat de zin dezer woorden nu wel duidelijk geworden is.

Hierboven hebben wij reeds opgemerkt, dat de eigengerechtigheid met zichzelf tevreden is, terwijl de ware gerechtigheid zich uitstrekt naar meerdere gerechtigheid. Daarom herhaalt Paulus, klaarblijkelijk in tegenstelling van anderen, die meenden of beweerden, dat zij het reeds gegrepen hadden: "Broeders, ik acht niet, dat ikzelf het gegrepen heb." Maar dat bewustzijn doet hem niet traag en onverschillig bij de pakken neerzitten. Integendeel, want hij zegt: "Eén ding doe ik, vergetende hetgeen achter is, en uitstreckende mij tot hetgeen vóór is." Het bewustzijn: "Ik ben nog niet aan het einddoel, drijft hem juist uit,

om dat einddoel te bereiken. Hij ziet niet terug op hetgeen hij reeds bereikt heeft, om dan te gaan rusten op de behaalde lauweren, neen, hij vergeet hetgeen achter is. Hij heeft slechts ogen voor het doel. Hij strekt zich uit naar hetgeen vóór is. Zo is zijn leven een jagen naar het voorgestelde doel, het wit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.

Zijn leven was een jagen. En het onze? Ach, hoe vele kinderen Gods brengen hun leven door als een zondagmiddagwandering! Maar dat is geen lopen, geen jagen. De aangrijpende ernst van het leven van de christen en de diepe betekenis der heiligmaking en ons gelijkvormig worden aan het beeld van Christus is hun nog niet duidelijk geworden. Zijt gij reeds in de arena gekomen, om de wedloop te beginnen? Of valt het u nog te ongemakkelijk, te onbehagelijk? Zijt gij door Christus gegrepen? Denk er dan aan, dat gij gegrepen zijt om te grijpen! Dan ligt er een loop vóór u in de renbaan, dan wenkt aan het einde u een heerlijk kleinood: de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.

Daarom geldt hetgeen de apostel zegt: "Ik jaag er naar of ik het - voorgestelde doelwit - ook grijpen mocht, en: vergeetende hetgeen achter is, om mij door niets en niemand te laten weerhouden, jaag ik naar het wit, tot de prijs der hemelse roeping Gods.

Er bestaat een oude Griekse sage van een koningsdochter, die een buitengewone geoefendheid bezat in 't hardlopen. Niemand was in staat, haar te overwinnen. En als deze of gene prins

dong om de hand dezer koninklijke wedloopster, dan stelde zij hem de volgende voorwaarde: als het hem gelukte, haar in de wedloop te overwinnen, dan wilde zij zijn vrouw worden. Indien zij hem echter overwon, dan was zijn leven verbeurd, dan moest hij sterven. Zo was reeds menig koningszoon gekomen en allen hadden er het leven bij verloren.

Op zekere dag meldde zich weder een prins aan. Men stelde hem de condities voor en hij nam ze aan. De prins en de prinses maakten zich onmiddellijk tot de wedstrijd gereed. Maar in korte tijd had de koningsdochter reeds een grote voorsprong op haar tegenstander gemaakt. Plotseling haalde de prins een sierlijk gegraveerde gouden bal uit zijn kleed te voorschijn. Het was een meesterstuk van graveerkunst. Deze wierp hij in de baan, zodat hij juist voor de voeten der prinses terecht kwam. Zij zag het kunstproduct en meteen ziende, dat de prins ver achter haar was, kon zij de verzoeking niet weerstaan. Zij raapte de bal van de grond op en stak hem in haar kleed. Dat was het, wat de prins had bedoeld. En als een pijl uit de boog schoot hij haar voorbij en - behaalde de overwinning.

Deze sage bevat, helaas, een droevige waarheid. Ach, hoevelen hebben zich reeds door een gouden bal van de baan laten leiden en het doel niet bereikt! Ik denk aan Judas. Hij liep ook in de wedloop. Toen zag hij de gouden bal - 't was de liefde tot het geld, waarmede de vijand hem ving - en hij gaf de loop op. Ik denk aan Demas. Hij was een medear-

beider en medehelper van de apostel Paulus, een bekeerd en beproefd man - en toch moest de apostel van hem schrijven: "Demas heeft mij verlaten en heeft de tegenwoordige wereld lief gekregen." Ik denk aan Ananias en Saffira - gelovigen in de Jeruzalemse gemeente. Zij werden het slachtoffer van eerezucht. Zij belogen en bedrogen de apostel Petrus, zeggende dat zij al het geld van hun akker aan zijn voeten hadden gelegd. En waarom logen zij? Wjl zij een eer zochten, die hun niet toekwam. Dat was hun gouden bal.

De vijand tracht Gods kinderen op allerlei wijze in de wedloop tegen te houden. Hij bezit inderdaad een grote voorraad van zulke gouden ballen. Hij weet precies hoe hij de zielen moet aanvatten, en hoe hij ieder afzonderlijk ten val kan brengen.

Ik stel mij een jong meisje voor. Zij is lid geworden van een of meer christelijke verenigingen, zodat men van haar zeggen kan, dat zij goed begonnen is. In de toekomst verwacht men grote dingen van haar. Zij zal een opgewekt getuige worden van haar Heiland en een ijverig medearbeiderster in Zijn wijngaard - dat hoopt men althans. Maar opeens ziet men, dat haar geestdrift verslapt, zij wordt lauw - zij bezoekt haar geliefde samenkomsten niet meer zo geregeld, zij is er niet meer bij. Wat is er gebeurd? Er is een gouden bal op haar baan geworpen. Er is een "kennismaking" tussenbeide gekomen en het geestelijk leven, dat zich eerst zo heerlijk begon te ontplooiën, wordt aan een dorre boom gelijk.

O die gouden ballen! Laat u niet van

de wijs brengen! Laat u toch niet ophouden, wanneer de vijand er een op uw baan rolt! Zie niet naar de gouden bal op de grond, zie niet om naar de afstand, dien gij reeds hebt afgelegd, om er u in te verblijden, dat ge 't al zo ver hebt gebracht. Zie slechts naar het einddoel! Strek u uit, om het te bereiken! De prijs, het heerlijk kleinood, wacht!

Voortgetreden, hier beneden

Naar de prijs, die wacht!

O dat alle kinderen Gods er zulk een ernst van maakten als Paulus, opdat zij allen met hem konden zeggen "Vergetende hetgeen achter is, en uitstreckende mij tot hetgeen vóór is, jaag ik naar het wit." Het "vergeten," "uitstrekken" en "najagen" behoort bij elkander.

Indien wij dat doen, zullen wij ook het doelwit bereiken; dan zullen wij de loop voleinden, het geloof behouden en de kroon der gerechtigheid ontvangen. Maar de apostel heeft nóg iets over die loop te zeggen. Hij schrijft "Zo velen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen," d.i. also gezind zijn.

Wat nu? Hij spreekt dus toch over volmaaktheid! Is hij dan toch van zijn volmaaktheid overtuigd? Van een pasgeboren kind, dat normale ledematen heeft, zegt men het is een volmaakt kind. Maar als diezelfde kleine ledematen na een of meer jaren zich niet tot grotere hebben ontwikkeld, dan hebben wij alle reden, het te beklagen. Dan zijn die kleine, mollige handjes en voetjes niet meer zo lief. Hoe komt dat? De ledematen zijn toch

normaal gebleven. Jawel, maar ze hebben zich niet ontwikkeld. Na een jaar moest het kind al beginnen te lopen. Als het dat niet doet, ontbreekt er iets aan de wasdom.

Zo houdt de volmaaktheid dus nauw verband met de wasdom, zij is afhankelijk van de genade, die wij ons toeëigenen. Indien wij getrouw van de genade gebruik maken, zodat wij werkelijk zijn, die wij naar aanleg en gaven zijn kunnen, dan zijn wij volmaakt. Volmaakt is hij, die de rijkdom der genade aanvaardt, opdat hij zich zal kunnen ontwikkelen, zoals Gods genade het wenst.

En nu hebben wij te letten op de volgende merkwaardigheid: hoe meer wij in de volmaaktheid toenemen, des te meer zullen wij ons onze onvolmaaktheid bewust zijn. Hoe meer wij van Gods genade gebruik maken, des te meer zullen wij inzien, dat wij nog zeer veel genade behoeven. Als de apostel dus zegt: "Zo velen dan als wij volmaakt zijn," dan bedoelt hij daarmee: Zo velen wij ons dan geheel aan de Heer hebben toegewijd en wij tot het vaste besluit zijn gekomen, het einddoel te bereiken - "laat ons dit gevoelen," d.i. aldus gezind zijn, namelijk om de prijs in werkelijkheid te behalen.

"En indien gij iets anderszins gevoelt - d.i. anders gezind zijt - ook dat zal God u openbaren." Indien gij in dit opzicht andere inzichten zijt toegedaan, laten wij dat dan aan God overlaten. Het heeft geen doel, strijd te voeren wie het juiste inzicht heeft. De tijd is daarvoor te kostbaar.

En ach, hoevelen houden zich in deze

ernstige tijd uitsluitend met deze dingen bezig. Zij twisten over allerlei vragen, en daarbij vergeten zij, het wit te aanschouwen en zij worden belemmerd in hun loop!

God verwacht niet van ons, dat wij allen dezelfde inzichten zullen hebben. Hij verwacht slechts van ons, dat wij recht op het voorgestelde doel zullen afgaan. En als wij dat waarlijk doen, zullen andere inzichten ons niet meer van elkaar kunnen scheiden. Wij zullen zien, dat het slechts bijzaken zijn en dat de hoofdzaak is, het wit, de prijs der roeping Gods, te verkrijgen. Ja, wanneer wij een ander gevoelen hebben, ook dat zal God ons openbaren.

"Doch daar wij toe gekomen zijn, laat ons daarin naar denzelfden regel wandelen, laat ons hetzelfde gevoelen."

Van welke regel is hier sprake? Het is de regel voor de wedloop, het zijn de condities, onder welke de prijs de overwinnaar ten deel valt. Deze regel luidt "Jagen naar het doel!" "Achter het Lam!" Indien wij deze regel eenmaal hebben aangenomen, laat ons dan ook daarbij blijven en daarin wandelen, geen ander doel voor ogen hebbende dan: de prijs te verkrijgen en het beeld des Zoons van God gelijkvormig te worden.

Christus onze heiligmaking. Aan het begin van de weg staat Christus. Hij grijpt ons. Aan het einde van de weg staat Christus. Hem gelijkvormig te zijn is het doel. En over de ganse weg zorgt en waakt Zijn genade, opdat wij ons door niets laten beïnvloeden of ophouden. Christus onze heiligmaking! Christus ons alles !

CHRISTUS ONZE VERLOSSING

"Weest mede mijne navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot voorbeeld hebt. Want velen wandelen anders: van welke ik u dikmaals gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden des kruises van Christus zijn: welker einde is het verderf, welker god is de buik, en welker heerlijkheid is in hun schande, dewelke aardse dingen bedenken." Fil.3:17-19

Wij zouden ons aan het eerste vers van dit gedeelte gemakkelijk kunnen stoten. Klinkt het niet wat hoogmoedig, als de apostel zegt: "Weest mede mijn navolgers, broeders?" en voorts als hij vermaant: "Merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot voorbeeld hebt?"

Ja, zo schijnt het inderdaad. Doch het is slechts schijn. In vele opzichten zijn wij aan het bijbels spraakgebruik en aan de bijbelse gedachten onwend. Wij weten ook in onze dagen niet veel meer van een christelijk bewustzijn, of beter gezegd, van een christelijk genadebewustzijn, gelijk wij hier bij de apostel aantreffen. Indien deze of gene dienstknecht Gods het in onze dagen zou durven wagen te zeggen: "Wees mijn navolgers en neem een voorbeeld aan mij," dan zou men hem ongetwijfeld buitengewoon hoogmoedig noemen. Doch de apostel spreekt alzo. Mag hij zo spreken of niet?

Ik heb bij verschillende gelegenheden meermalen horen bidden: "Ondanks onze ontrouw zijt Gij getrouw geweest." Dit hoort men niet alleen

bidden bij feestelijke gelegenheden, maar ook in gewone bidstonden. Ik heb daar vaak over nagedacht. Er staat geschreven: "Voorts wordt in de uitdelers - beter: Rentmeesters - vereist, dat elk getrouw bevonden worde." 1Kor.4:2 Er worden dus geen grote gaven of bekwaamheden van ons verwacht. Er wordt maar één ding van ons verwacht, dat éne ding is: getrouwheid. En blijft men daarin nu altijd een schuldenaar?

Als men nu zijn ontrouw belijdt, is dit óf slechts een spreekwijze, waarbij men niet verder denkt, of het is een zonde, waarvoor men in zak en as boete behoort te doen voor de Heer, wijl wij aan het éne, dat Hij van ons vraagt, niet voldoen.

Stel u voor, dat een man op haar verjaardig tot zijn vrouw zou zeggen: "Ik dank je, dat je altijd getrouw bent gebleven, ofschoon ik dikwijls ontrouw was." Zou dat niet een vreselijke uitspraak wezen, en zou haar het hart niet moeten breken van kommer en verdriet? 't Spreekt immers vanzelf, dat een vrouw van haar man verwacht, dat hij haar trouw is. Want wanneer de trouw ontbreekt, dan is alles afwezig! Wat baten haar zijn geschenken, hoe mooi en kostbaar ze ook mogen zijn, als het hem aan trouw ontbreekt?

Zou men het een bijzondere roem kunnen noemen, als een man van zichzelf zegt: "Ik ben mijn vrouw altijd trouw gebleven?" Zou men zulk een man dan hoogmoedig kunnen noemen? Het lijkt mij volkomen vanzelfsprekend, indien een man zegt: "Ik ben mijn vrouw altijd trouw."

Laat ons dit voorbeeld nu eens geruiken in onze verhouding tot de Heer. Het huwelijk is een beeld van de betrekking van Christus tot Zijn gemeente. Is het hoogmoed, wanneer een dienstknecht van de Heer zegt: "Ik ben de Heer getrouw?" Ik geloof dat wij dat verplicht en schuldig zijn. Wee ons, indien wij dat niet kunnen zeggen! En dat is het nu, wat Paulus hier zegt. Hij zegt dat niet in hoogmoedige zelfverheffing, maar als iets, dat vanzelf spreekt. Hij volgt Christus na, daarom kan hij ook zeggen Weest mede mijn navolgers, broeders!"

Dit christelijk zelfbewustzijn is feitelijk slechts een genadebewustzijn. "Door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijne genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest." ^{1Kor.15:10}

Was het dus zijn verdienste, dat hij een navolger van de Heer was? Neen, Jezus had hem daartoe gebracht. Was het zijn verdienste, dat Paulus was blijven wandelen in de voetstappen van de Heere Jezus? Neen, het was de genade, die hem had bewaard. Was er dus iets, waarop de apostel zich kon beroemen? Neen, alle roem komt de Heer toe! Jammaar, als hij nu mag zeggen: "Weest mede mijne navolgers," geeft hem dat dan ook vrijheid te zeggen "Neemt ons tot een voorbeeld?" Zeker is, dat de schapen van Christus voorbeelden nodig hebben. Er zijn zovele versaagde, vreesachtige en ontmoedigde zielen onder hen, vooral in deze moeilijke tijd. Zij zijn zozeer vervuld met vreze en angst voor de antichrist en voor de grote verdrukking. Zij hebben broeders en zusters

nodig, die hun tot voorbeelden zijn, en die hen kunnen helpen en opbeuren.

Vooraf in deze laatste tijd heb ik vaak gebeden, dat de kinderen Gods mogen schijnen als lichten; als lichttorens, vast en onbewegelijk, te midden van deze stormachtige wereldzee, rustig en onwankelbaar. De lichttoren werpt zijn schijnsel over de bruisende golven, opdat de zeevarenden de juiste weg zouden kunnen vinden. Zulke lichttorens nu zijn nodig onder Gods volk; broeders en zusters, die vast staan, die niet heen en weer bewogen worden door alle wind van leer en in allerlei verzoeking. Wij hebben broeders en zusters nodig, die licht om zich heen spreiden in deze donkere tijd.

Wij hebben voorbeelden nodig. En deze zijn nog nimmer zo nodig geweest, als nu. Zijt gij een voorbeeld geweest? Hebt gij vastgestaan en onbewegelijk, en ging er licht van u uit? Timotheus was nog een jonge man, maar Paulus schrijft aan hem: "Niemand verachte uw jonkheid; maar zijt een voorbeeld der gelovigen!" Jonge broeders kunnen dus ook voorbeelden zijn. Dat kunnen zij, indien zij getrouw zijn in de navolging en in de dienst des Heeren. Dat was Paulus ook. Daarom mocht hij ook zeggen "Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt."

Ieder die, op welke wijze dan ook, de betrekking van voorganger bekleedt, ja ieder Christen huisvader en iedere huismoeder moet evenzo kunnen spreken. En wee ons, indien wij dit niet kunnen zeggen! Wee ons, als wij

geen voorbeelden zijn! Indien zij, die een leidende positie bekleden, geen voorbeelden zijn, wie moet het dan wel wezen?

Wij moeten eindelijk eens ophouden met te spreken over onze ontrouw. Laat ons liever berouwvol voor God belijden, dat wij aan de enige eis, die Hij ons heeft opgelegd, niet of zo weinig hebben voldaan. Die enige eis is: getrouwheid. Het moet een vanzelfsprekend feit zijn, dat de kinderen en dienstknechten Gods getrouw zijn. Dan zullen wij het hun niet meer als een verwijt van hoogmoed aanleunen, indien zij tot ons zeggen: Zijt mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt."

"Want velen wandelen anders: van welke ik u dikmaals gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden des kruises van Christus zijn."

Wie zou de apostel daarmee op het oog hebben? Denkt hij aan de fanatieke joden? Aan de ijverende Farizeërs? Ik geloof het niet. Uit het verband schijnt duidelijk te zijn, dat het lieden zijn, die tot de gemeente behoren. Daarom zegt hij zo ernstig: Neemt dezulken ten voorbeeld, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt. Immers, het gevaar, dat zij zich zouden aansluiten bij degenen, die vijanden waren van Christus' kruis, was zo groot. Aan het slot van vers 19 zegt hij ook: "De welke aardse dingen bedenken." Het waren ongeestelijke kinderen Gods, het waren aardsgezinde gelovigen, die hij bestempelt met de krasse naam: vijanden van het kruis van Christus.

Als ik eens, voor een vergadering van christenen staande, zou vragen: "Zijn hier ook vijanden van het kruis van Christus?", dan zou men mij verbaasd aanzien en met verontwaardiging het hoofd schudden. Vijanden des kruises van Christus! Neen, dat zijn wij niet! Gewis, in theorie is men een vriend des kruises, maar in de praktijk bewijst men helaas maar al te vaak, een vijand te zijn. Men wil geen kruisweg bewandelen! En de zaak is zo ernstig! Paulus zegt hier: "Welker einde is het verderf." Maar dat is toch wat overdreven!

Sla nu Romeinen 8 eens op. Wat staat daar in vers 8? "Die in het vlees zijn kunnen Gode niet behagen."

Wat wil dat zeggen: "In het vlees zijn"? Vleselijk is hij, die zijn vlees, zijn ik tot het middelpunt maakt, die zichzelf leeft, zichzelf liefheeft. Die is "in het vlees", die is vleselijk. Die begeert alleen datgene, wat het vlees aangenaam is. En wie dat doet, is Gode niet aangenaam, kan Hem niet behagen. En dat is ook geen wonder, want die zichzelf leeft, leeft niet voor God. Die wenst zijn eigen wil te volgen, en niet de wil van God. En dat is Gode niet aangenaam.

En dan in vers 7: "Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God." Het alternatief lezen wij in het 6-de vers: "Het bedenken des Geestes is leven en vrede."

De dood scheidt. De dood maakt scheuring. Indien wij onze vleselijke gezindheid, onze vijandschap tegen God niet prijsgeven, dan scheidt ze ons van God. Dat is het einde van het

lied. Ja, het is volkomen waar "Het bedenken des vleses is de dood." "Welker einde is het verderf."

Maar zodra wij het kruis hebben aanvaard, komt er een heerlijke vrede in ons hart. De storm is tot bedaren gebracht en heeft plaats gemaakt voor een grote stilte. Wij kunnen ons het leven verlichten of verzwaren. Als wij in de praktijk vijanden des kruises zijn en blijven, dan verzwaren wij ons het leven, dan sussen wij onszelf als 't ware in slaap en worden wij zelfs slecht geluimd. Maar als wij het kruis aannemen, dan keert een heerlijke, diepe vrede in ons hart. Dan wordt het leven zo schoon, zo waard om geleefd te worden!

Wat is het van een kind Gods dus dwaas een vijand des kruises te zijn! De Heer schenke ons het rechte bewustzijn, dat wij alle vijandschap des kruises van ons werpen, om inderdaad vrienden des kruises te zijn!

Maar hoe kan ik dan een vriend des kruises worden? Wanneer ik versta, dat het kruis mij zulke grote diensten heeft bewezen, omdat het mij bevrijd heeft van mijn grootste vijand. Wie onze grootste vijand is? Dat is ons eigen-ik. Ach, welk een tiran is ons eigen-ik! Wie is het, die ons ophitst? Wie vuurt ons aan, dat wij ons zo vaak ergeren en in drift ontsteken? Ons eigen-ik! Het ik zegt: Maar dat kan je toch maar zonder meer niet goedvinden. Wat denkt die kerel wel? En wij bevredigen het ik en ergeren ons.

Welk een ellende! Want daarmee bederven wij ons eigen leven!

En lees maar eens, wat er in Romeinen

6:6 geschreven staat: "Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is." Hoe nu? Onze oude mens, onze oude natuur gekruisigd? Ja, dat staat er. Maar, dan behoef ik mij ook niet meer zo door de oude mens te laten tiranniseeren! Volkomen juist. Dat behoeft gij ook niet! Ziet ge wel, dat het kruis u een grote dienst bewezen heeft? Het heeft u bevrijd van de oude mens! Gij behoeft de oude mens niet meer te leven en niet meer te dienen. Hij is gekruisigd geworden. Hij is geoordeeld! Een broeder zei: Geef de oude mens, die lelijke kerel, niet meer te eten, dan gaat hij dood.

U mag geloven: Door het kruis van Golgotha ben ik verlost van mijn oude mens!

En zodra u dat gelooft, zult u het ook ondervinden en het uitjubelen:

Door Christus' kruis gescheiden
Van eigen zin en lust,
Heb 'k vrede en blijdschap beiden,
En zaalge hoop en rust.

Ja, het kruis verlost ons van eigen zin, van onze vleselijke zin, van de aardse zin, en geeft ons "leven en vrede." Wilt gij dat aannemen?

De keuze is aan u. Het geldt of: "leven en vrede", of: "Welker einde is het verderf, welker god is de buik; en welker heerlijkheid is in hun schande, dewelke aardse dingen bedenken."

Indien gij "aardse dingen" blijft bedenken, dan wordt uw heerlijkheid uw schande, dan leeft gij uzelf. En dat uzelf leven moge in 't begin fatsoenlijk wezen en netjes, maar toch zal

tenslotte "de buik uw god" worden, en het einde is "de dood," "het verderf."

God beware ons voor zulk een droevig einde, als gevolg onzer vijandschap tegen het kruis!

Christus onze verlossing! Wij behoeven niet onszelf te verlossen van de tirannie van de oude mens; wij behoeven niet onszelf te verlossen door onze goede voornemens en werken. Christus is onze verlossing. Christus heeft ons verlost! Neem het gelovig aan en houdt er rekening mede! En als uw oude boze lust u dan weer eens aanvecht, zeg dan met Zinzendorf:

En als mijn boze lust mij tart,
Dan dank ik God uit heel mijn hart;
Hoe me alles dan ook tegen bruis':

Mijn Heiland stierf voor mij aan 't kruis.

O, dat allen, die dit lezen, de wonderbare, alles omvattende verlossing, die Christus op Golgotha volbracht heeft, gelovig mochten aanvaarden, opdat zij het met aanbeddende harten en dankzeggende lippen konden uitspreken: Christus onze verlossing!

Christus is ons Alles.

De Tent

Onder het motto "Blij met de bijbel!" staan voor de komende tenttournee de volgende campagnes op het programma:

Zondag 13 mei	t/m vrijdag 18 mei	OLDEBROEK
Locatie: Boomkwekerij Hoekert, Zuiderzeestraatweg 410		
Zaterdag 20 mei	t/m vrijdag 25 mei	DRACHTEN
Locatie: Florijn 5, Opeinde		
Zondag 3 juni	t/m vrijdag 8 juni	NIEUWLEUSEN
Locatie: Evenemententerrein, Bosmansweg		
Zaterdag 10 juni	t/m vrijdag 15 juni	ALMERE
Locatie: Manifestatieveld Almere Haven, Sluiskade 11		
Zaterdag 17 juni	t/m vrijdag 22 juni	DEVENTER
Locatie: Bolwerksweg 1		
Zaterdag 1 juli	t/m vrijdag 6 juli	BEEKBERGEN
Locatie: Van Limburg Stirumweg 20		
Zaterdag 8 juli	t/m vrijdag 13 juli	AMERSFOORT
Locatie: Evenemententerrein Hamseweg, Hoogland		

De laatste actuele gegevens vindt u op www.bijbelstudie.nl

Mocht u idee hebben om in uw woonplaats of op andere locatie een tentweek te houden, dan horen wij dat graag.

Schriftplaatsen voor zelfstudie betreffende Israël:

(vervolg)

Gods beloften aan Jakob

Gen.27:28 Zo geve u dan God van den dauw des hemels, en de vettigheid der aarde, en menigte van tarwe en most.

Gen 27:29 Volken zullen u dienen, en natien zullen zich voor u nederbuigen; wees heer over uw broeders, en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen! Vervloekt moet hij zijn, wie u vervloekt; en wie u zegent, zij gezegend!

Gen.27:37 Izak () zeide tot Ezau: Zie, ik heb hem (Jakob) tot een heer over u gezet, en al zijn broeders heb ik hem tot knechten gegeven; en ik heb hem met koorn en most ondersteund

Gen.28:3-4 En God almachtig zegene u, en make u vruchtbaar, en vermenigvuldige u, dat gij tot een hoop volken wordt. En Hij geve u den zegen van Abraham; aan u, en uw zaad met u, opdat gij erfelijk bezit het land uwer vreemdelingschappen, hetwelk God aan Abraham gegeven heeft.

Gen.28:13-15 Dit land, waarop gij ligt te slapen, zal Ik aan u geven, en aan uw zaad. En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en Ik zal u wederbrengen in dit land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.

Gen.32:12 Ik zal gewisselijk bij u weldoen, en Ik zal uw zaad stellen als het zand der zee, dat vanwege de menigte niet geteld kan worden!

Gen.32:28 Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israel; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht.

Gen.35:10-12 En God zeide tot hem: Uw naam is Jakob, uw naam zal voortaan niet Jakob genoemd worden, maar Israel zal uw naam zijn; en Hij noemde zijn naam Israel. Voorts zeide God tot hem: Ik ben God de Almachtige! wees vruchtbaar, en vermenigvuldig! Een volk, ja, een hoop der volken zal uit u worden, en koningen zullen uit uw lenden voortkomen. En dit land, dat Ik aan Abraham en Izak gegeven heb, dat zal Ik u geven; en aan uw zaad na u zal Ik dit land geven.

Gen.48:3-4 Daarna zeide Jakob tot Jozef: God de Almachtige, is mij verschenen te Luz, in het land Kanaan, en Hij heeft mij gezegend; En Hij heeft tot mij gezegd: Zie, Ik zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen, en u tot een hoop van volken stellen; en Ik zal aan uw zaad na u dit land tot een eeuwige bezitting geven.

Wordt vervolgd.

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 5/19 apr;
17 mei; 19:45 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2;
Het boek Openbaring

EMMEN maandag 9/23 apr;
19:30 uur;
Ichthuskerk, Walstraat 21;
De profet Jesaja

AMERSFOORT woensdag 11/25 apr;
9 mei; 20:00 uur;
"De Neng", Engweg 7, Hoogland.
Het boek Genesis

LEERDAM zondag 22 apr; 20 mei;
17 jun;
10:00 uur;
Patrimonium, Jeekelstr. 40a;
De brieven aan Thessalonica

APELDOORN

12 mei; 8 sep; 10 nov;
zaterdag, 10:00 tot 16:00 uur;
Het Bolwerk, Ravelijn 55;

Nederlands Bijbelstudie Contactdag

onderwerp op 12 mei:

"Wandel in het Licht"

LINSCHOTEN maandag 16 apr;
14/28 mei; 20:00 uur;
"Bij de Tol", Nieuwe Zandweg 12;
David en zijn Huis

OLDEBROEK dinsdag 3/17 apr;
19:45 uur;
Stationsweg 43;
Christus in de Psalmen

BEEKBERGEN zondag 10 juni;
30 sep; 16 dec;
10:30 uur, "De Hooge Weye"
Dorpsstraat 28-36

OLDEBROEK zondag 22 apr;
17:00 uur;
LHNO gebouw;
Van Sytzamalaan 3

BEVERWIJK zondag 13 mei;
24 juni; 16 sep; 11 nov; 10:00 uur;
B.H.K.-gebouw,
Groenelaan 74

URK dinsdag 10/24 apr; 22 mei;
19:30 uur; Marsdiep 1 a,
Het boek Exodus

DRACHTEN donderdag 12/26 apr;
20:00 uur; Rode Kruis gebouw,
Omloop 42;
De brief van Judas

URK zondag 15 apr; 2 sep;
14 okt 25 nov; 17:00 uur;
Rode Kruisgebouw, Wijk 8-2;
Gelijkenissen en Tekenen

**De reis naar Israël en Jordanië van
28 april t/m 8 mei is volgeboekt.**

Onze jaarlijkse conferentie in Wuppertal heeft nog plaats, zowel intern als op de camping. Deze vindt plaats van 4 tot 11 augustus. Vraag een inschrijfformulier, of geef u op via www.bijbelstudie.nl

Wandel in het Licht

Volgens de Bijbel heet de overste dezer wereld ^{Joh.12:31} ook god van deze eeuw.

^{2Kor.4:4} En leugenaar van den beginne.

^{Joh.8:44} Zijn lijst van titels zal ik u verder besparen. Maar zijn rijk - en dat is dus deze wereld of eeuw - wordt o.a.aan-geduid als de tegenwoordige boze eeuw

^{Gal.1:4} en als de macht der duisternis.

^{Kol.1:13} De Bijbel laat er geen twijfel over bestaan, dat de tegenwoordige wereld beheerst wordt door duisternis en (dus) onwetendheid. Omdat "de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht; want hun werken waren boos." ^{Joh.3:19}

Voorzover wij licht hebben komt het niet van de 18-de eeuwse cultureel-filosofische-intellectuele (toe maar!) stroming der zgn. Verlichting. Integendeel. Die deed juist het Licht uit door elk gezag boven de menselijke rede te ontkennen. God en Zijn Woord dus. En dat werd tot vandaag de basis van onze westerse beschaving.

Voorzover wij licht hebben komt het van "de verlichting van het Evangelie van Christus, Die het Beeld Gods is."

^{2Kor.4:4} De zgn. Verlichting ontkent de openbaring; maar "al wat openbaar maakt is Licht." ^{Ef.5:13} En in dat Licht der openbaring zouden wij wandelen, in gemeenschap met elkaar en onze Heer, schreef Johannes. ^{1Joh.1:6,7}

Kunt u zeggen of zingen: Ik wandel in het licht met Jezus?

Dit is ons onderwerp op de aanstaande contactdag in Apeldoorn.

Hartelijk welkom op 12 mei.

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbel-studie-avonden, tentcampagnes, contact-dagen, collegedagen en conferenties, studiereizen; de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes; de uitgave van brochures en deze circulaire. *Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.*

Correspondentieadres

Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

NL03 INGB 0005 5676 69
NL88 RABO 0308 7470 46
ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum

Giften voor de tentevangelisatie

NL87 RABO 0103 5810 06
ten name van
N.B.C. Evangelisatie

**Beide stichtingen hebben een
ANBI goedkeuring**